

Se sihwt teeb innimesse hüssus. Australia innimesed on vägga maiad Ross-ellaja lihha järrele, ja pühiawod tedda sellepärrast suure hõlega.

Veel üks neljajalgne immetaw ellajos on nimmetada, se on se väike lenna Opossum, omma halli kaesufa ja larrusse sabbaga. Temma ellab, fui orraw, ennamiste puu ofste peal, agga ta on palju suurem fui meie orraw. Omma poiad fannab ta nenda, lui Ränguru ja mönned teised soia maa ellajad, tööhu all lotti sees, ni faua fui nad silmad saawad ja iessi wöilia poewad. Kui agga middagi öues neid hirmutab, ehf lui ärrawässiwad, siis poewad tagasi emma lotti, kus nad lui piisolessed hääred warjut on.

Lindude polest on Australia maa vägga riffsas. Seal on ärrarälinatta illusad pappukoid ja tuid, hiilgawa punnase, tollase, rohhelisse ja lirjo sulgedega, mitte ühte, waid mittmed suggu, mönned suuremad, mönned wähhemad, igga suggu isse farwa. Need linnud terwad, fui nad hulgafeesti, se on, mittu lümmend tuhhat torraga, luhhugi pölli peale sendawad, hirmus suurt kahju: nemad rülistawad koldeda fissaga, mis förwad luffu aiab, suure pölli lühhilisse aea sees laggedals. Saab üks nende seast piissiga hawatud, siis on teiste fissi ja färrin ni hirmus, et sedda pölle ärroräkida. Siin on fa selle linnu issa maa, kelle nimini meie maarahwa suns ligub, se on:

Naeru-lind, ehf tuida Inglismehhed tedda föimawad: Naeru-esel. Temma on lehha polest wähhesasse tui juurune, nolla polest agga wöils ta mitme wöera kõbedam olla. Pea peal kannab ta illusa sulle tutti. Käs tedda eßimest korda kuuleb healt teggewad, ei mötle mitte, et se üks metsa lind on, kust temma naerab pea aegu fui innimenne. Kus neid hulg foos on naermas, föllab mets, fui ollets mittu lümmend innimest tuida öldafje: Naeru-linnu pessa leidnud. — Üks teine lind, wähhem lui meie tihhane — olgu temma nimmi: Kellu-lind — juhhatab innimessi wee allila jure, lui jännu neid waewab. Ma ütlesin affatusses, et se maa wee polest vägga waene on, ja et fui aéal keik oiad ja loigud ärra fauvad; mönnes paikas agga, innimesse silma eest warjus, leewad allitad maa rüppest ülles, ja jahhutawad omma andega neid, kes selle nimmitud linnu heast kulewad ja tunnewad. Kellu-lind on temma nimmi, ja tessa lööb ta omma kurguga; se on temma laul. Innimesed ja loosed tunnewad sedda mets-tessa, ja teadwad, et se kellaöja issa seal wihib, kus wet leida on. Wata, nenda peawad fa leigewähhemad lomad, fui se linnuke on, Jumimala omma loja anu kusutama, ja temma armunöö innimeste vasto ülles näitma! Et need muistad innimesed küll Jummalat ei tunne, siiski on ta nemmad innimesed, sedda